

Légy hálás!

Porból formáltattál, porból vétettél
Kevesebb vagy jóval egy parti fővenynél.
Ha tömegedet sivataghoz méred,
Elenyésző kicsi a te kicsinységed,
Ha, nem formálnak, maradsz porszem, mit a szél kavar
Sűrű cseppjeivel földbe döngöl, a futó zivatar.
De VALAKI, nem hagy veszni, lehajol, és felemel
Tenyerében megmelegít, formál, orrodba lehel.
Benned már a lélek, és ott bent megdobban a szív
Magát osztó szeretettel új életre hív.

Vagy tehát! Érte nem tettél semmit.
Figyelj, ráadásnak megkaptad kincseit!
Holdat, csillagot este, hogy meg ne üsd, lábad.
Napot, melynek fénye, egésznap rád árad.
Bíbor színben pipacs virít, narancsot eszel délután
Kenyered reménye sárgul az érett búza kalászán
Zöld lomb alatt kék nefelejcs, és a kicsi ibolya
A szivárvány minden színét a földön eléd, szétszórja.
Ha ez neked mind semmiség, kevés lenne még!
Esős napon napsütésben, épp ilyen az ég.

A Lélek gyümölcs magját elvetette szívedbe
Gondozod-e híven, hogy a jóságot megteremje?
Hú vagy-e emberhez, vagy a kimondott szóhoz?
Békességgel fordulsz oda, a téged bántóhoz?
Szelídséggel tűröd el, ha bántások érnek,
Örölsz annak is, ha másokat megdicsérnek?
Szereteted mindig a rászorulóhoz vezet,
Hogy mindig adjon, és simogasson kezed?

Látod, látod, igen kicsi a te kicsinységed.
Hálás lehetsz Teremtődnek, hajlítsd meg, hát térded!

Homonnai Zoltánné